

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА**

като разглежда докладваното от **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА** Административно наказателно дело № 20221110216391 по описа за 2022 година

., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от „Л. Ф.“ ЕООД, представлявано от управителя Ф. Н. И., срещу наказателно постановление № 22-2100099/20.12.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ София за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ. На основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

В жалбата са изложени твърдения в насока неправилно приложение на материалния закон и допуснати при издаването на обжалваното наказателно постановление съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се неяснота при посочване на датата, на която се твърди да е извършено нарушението, и издаване на АУАН след изтичане на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Като процесуална незаконосъобразност е изтъкнато, че спрямо дружеството, в рамките на една проверка, били съставени девет АУАН, респективно издадени девет наказателни постановления, като критериите и съображенията на контролните органи за това били неясни. Прави се искане атакуваното НП да бъде отменено.

Жалбоподателят моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна моли да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски за юристконсулско възнаграждение.

Делото е върнато за повторно разглеждане по реда на чл. 221 във вр. с чл. 222, ал. 2 АПК от касационна инстанция – Административен съд София – град, поради неправилност на първоинстанционния съдебен акт и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Съображенията за това са

следните: за първото публично съдебно заседание, което е било проведено на 01.03.2022г., като ответник по делото е бил призован директора на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като в протокола от това заседание именно този орган е посочен, като страна по делото и се е представлявал от юрк. Благовеста Петрова. В следващите съдебни заседания, проведени на 05.04.2022г., 21.06.2022г., в качеството на въззиваема страна е взел участие директора на Дирекция „Инспекция по труда“- София, а в съдебно заседание на 17.05.2022г. отново в процеса е участвал директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. За нито едно от тези съдебни заседания не е бил надлежно уведомен и призован директорът на Дирекция „Инспекция по труда“- София. Разпоредбата на чл.61, ал.1 ЗАНН (в сила от 23.12.2021 г.) задължава районния съд да конституира и призове наказващия орган, в случая - директора на дирекция „Инспекция по труда“- София, който е издател на обжалваното наказателно постановление. С Разпореждане № 651 от 17.01.2022 г. за насрочване на делото не е извършено изрично конституиране на страните, като с призовката № 202211115505, като административнонаказващ орган е призован директор на ИА „Главна инспекция по труда“. По делото пред СРС ответната страна е била представлявана от юрисконсулт Благовеста Петрова, упълномощена от и.д. директор на дирекция „Инспекция по труда“- София, а по делото не са били приложени доказателства за назначаване на Виолета Цветанова Василева за и.д. директор на същата териториална административна структура. По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 14.07.2022г. на предходния състав на СРС, НО е неправилно, на основание чл.348, ал.1, т.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 във вр.чл.222, ал.2, т.1 АПК следва да бъде отменено, а делото - върнато за повторно разглеждане от друг съдебен състав, с конституиране като страна в производството наказващият орган - директор на Дирекция „Инспекция по труда“- София.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Чюбатарова, редовно упълномощена. Жалбата се поддържа, с искане на отмяна на НП. Подробни аргументи за това се развиват в писмена защита.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, не се явява, представлява се от юрк. Тодоров, редовно упълномощен. Жалбата се оспорва и иска потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Тезата се обосновава в писмени бележки.

Съдът, като взе предвид и прецени събраните по делото доказателства по реда на субсидиарно приложимия наказателно-процесуален кодекс, съобразно с вътрешното си убеждение, намери за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Административно-наказващият орган е установил следните фактически обстоятелства по делото:

В периода от 04.10.2021 г. до 22.10.2021 г., по повод подаден от свидетеля В. А. сигнал в Д „ИТ“ София, служители на Инспекцията извършили проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на

„Л. Ф.“, гр. София, ул. „Ген. А. С.“ № 14, офис № 2. Проверката приключила с издаването на протокол № ПР2131218/22101.2021 г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение 22 /двадесет и две/ задължителни предписания. Предписание № 7 било в насока работодателят да изплати на лицата М. Д. Д. и В. С. А., съгласно представените ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. Срокът за изпълнение на предписанието, определен от контролните органи, бил до 11.11.2021 г. Предписанието не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 22.10.2021 г. до 29.11.2021 г. била извършена последваща проверка на „Л. Ф.“ ЕООД от служители на Д „ИТ“ София - свидетелите Н. Г. и Р. А.. Въз основа изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката, те констатирали, че даденото с протокол № ПР2131218/22101.2021 г. задължително предписание № 7 не било изпълнено, като от дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи заплащане на трудовото възнаграждение на посочените по-горе лица за месеците октомври и ноември 2019 г. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка № ПР 2134765/29.11.2021 г. В писмено сведение от управителя на „Л. Ф.“ ЕООД било декларирано, че не представя документи, доказващи изпълнението на предписанията, дадени с протокол от 22.10.2021 г.

Доколкото срокът за изпълнение на предписанието бил изтекъл, същото не било обжалвано и влязло в сила като задължително за изпълнение, на 29.11.2021 г., в присъствието на управителя на дружеството-жалбоподател и на двама свидетели, сред които св. Г., св. А. съставила срещу „Л. Ф.“ ЕООД АУАН № 22-2100099/29.11.2021 г., в който описала подробно времето, мястото и обстоятелствата относно извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ.

Въз основа съставения АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и давайки му аналогична правна квалификация, директорът на Д „ИТ“ София издал срещу „Л. Ф.“ ЕООД атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ му наложил имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: гласни - показанията на свидетелите Р. А., Н. Г., Л. Иванова и В. А., и писмени - протоколи за извършени проверки от 22.10.2021 г. и 29.11.2021 г.; сигнал от В. А. до Д „ИТ“ София; писмо с призовка по чл. 45, ал. 1 АПК; покана по ЗАНН; писмено сведение от управителя на „Л. Ф.“ ЕООД; трудово досие на В. С. А.; трудово досие на М. Д. Д.; ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г.; идентификационна карта на „Л. Ф.“ ЕООД; възражение срещу АУАН; заповед № 3-0058/11.02.2014 г.; заповед 990/21.07.2014 г.; заповед № ЧР-977/21.08.2017 г.; заповед № ЧР-852/11.04.2018 г.; заповед №

ЧР-1106/17.10.2017 г.; длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор“ в Д „ИТ“ София; заповед № ЧР-1027/13.09.2017 п; заповед № 3-0024/08.01.2019 г.; заповед № 3-0025/08.01.2019 г.; заповед 1526/03.10.2022 г.; справка № 118549/01.02.2022 г. от Служба по вписванията; протоколи за получаване на работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г.; извлечение от счетоводните регистри на „Л. Ф.“ ЕООД; справка от ТД на НАП София; извлечение от регистъра на уведомления за трудови договори на ИА „ГИТ“; съдебно удостоверение изх. № 9000843/28.03.2022 г. от Председателя на СРС; сигнал вх. № 21087292/23.09.2021 г. от В. С. А.; отговор на уведомление от В. С. А.;

От показанията на разпитаните свидетели - инспектори при Д „ИТ“ София и от протоколите за извършените проверки се установяват обстоятелствата по осъществяването спрямо дружеството-жалбоподател първоначална и последваща проверки по спазване на трудовото законодателство и направените при тях констатации. Посредством цитираните доказателствени източници се изясняват обстоятелствата по даденото при първата проверка предписание № 7, срокът за изпълнението му - до 11.11.2021 г., и констатацията при втората проверка за това, че работодателят не го е изпълнил, предвид липсата на ангажирани доказателства в обратната насока.

Аналогичен извод се формира и посредством показанията, дадени от св. В. А., който при проведения разпит потвърждава, че не е получил трудовото си възнаграждение за месеците октомври и ноември 2019 г. Като прецени показанията му като обективни и достоверни, и в корелация с писмените доказателства по делото /ведомостите за заплати на „Л. Ф.“ ЕООД за месец октомври и месец ноември 2019 г./, съдът ги кредитира и използва при формирането на фактическите си изводи.

С оглед горните съображения съдебният състав намери за установен по категоричен начин както факта на осъществяване на нарушението /неизпълнение на даденото с протокола от 22.10.2021 г. предписание под № 7/, така и времето и мястото на извършването му, а именно: първият работен ден след изтичане срока на предписанието - 12.11.2021 г., в седалището на дружеството, находящо се в гр. София, доколкото срокът на предписанието е бил изтекъл на 11.11.2021 г. и то не е било обжалвано. Неизпълнението на предписанието е констатирано при последващата проверка, извършена от свидетелите Н. Г. и Р. А. в периода от 22.10.2021 г. до 29.11.2021 г.

Материалната и териториална компетентност на актосъставителя и административнонаказващия орган, с оглед заеманите длъжности, следват по силата на закона и актовете по прилагането му /КТ и Устройственият правилник на ИА „ГИТ“/, и от представените от наказващия орган заповеди и длъжности характеристики.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Жалбата изхожда от правоимащо лице, депозирана е срещу подлежащ на оспорване административен акт и е депозирана в законоустановен срок.

По същество жалбата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Процесните АУАН и наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Процесуални нарушения в процедурата по съставянето и връчването им не са допуснати.

Неоснователно е възражението за съставяне на АУАН след изтичането на едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Соченият срок е преклузивен, като съгласно цитираната разпоредба, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя, или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Въпросната една година се брои от извършване на нарушението, а процесното нарушение се изразява в неизпълнение на дадено задължително предписание. Срокът, даден от контролните органи за изпълнение на това предписание, е бил до 11.11.2021 г. включително /четвъртък, работен ден/, при което нарушението е извършено на 12.11.2021 г. – тоест в първия ден след изтичането на предоставения срок. Това се явява и релевантният момент за началото на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, при което последният се явява спазен.

АУАН и наказателното постановление отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН – те съдържат описание на нарушението, времето и мястото на извършването му, и пълно и ясно описание на обстоятелствата, при които е било осъществено. Налице е съответствие между фактическото му описание и дадената правна квалификация. Неоснователно е възражението в насока неяснота по отношение на датата, на която се твърди нарушението да е извършено, доколкото последната е ясно и недвусмислено посочена - 12.11.2021 г. Фактът, че е посочена и датата на проверката /22.10.2021 г./, по никакъв начин не би могъл да доведе до объркване или невъзможност за това, жалбоподателят да разбере волята на актосъставителя и наказващия орган.

Нарушение на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 ЗАНН също не се констатира, доколкото наказващият орган, преди да се произнесе по преписката с издаване на наказателното постановление, е извършил дължимата проверка на акта, с оглед неговата законосъобразност и обоснованост. Излагането на мотиви по представените доказателства и релевираните възражения срещу АУАН не е законово регламентирано.

Неоснователно е и оплакването за нарушено право на защита, предвид неяснота в призовката по чл. 45 АПК и в поканата за съставяне на АУАН относно предписанието, за изпълнението на което следвало да се представят доказателства, доколкото самият управител на дружеството-жалбоподател е декларирал, че не представя такива.

Що се отнася до представените преписи от наказателни постановления, издадени срещу „Л. Ф.“ ЕООД в рамките на извършената от Д „ИТ“ София проверка, извън подлежащото на съдебен контрол в рамките на настоящето производство, и релевираните във връзка с тях оплаквания, съдът ги прецени като неотносими към предмета на делото. Независимо от това обаче следва да се отбележи, че административнонаказателното производство, за разлика от наказателното, не познава института на продължаваното престъпление по

смисъла на чл. 26 НК. Аргумент в тази насока следва от изричната разпоредба на чл. 18 ЗАНН, съгласно която, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Предвид констатираните при извършените от контролните органи проверки нарушения, касаещи различни периоди, правилно и обосновано са издадени отделни наказателни постановления за всяко от тях. Настоящият съдебен състав е компетентен да се произнесе по обосноваността и справедливостта единствено на конкретната санкция, наложена с атакуваното НП, предмет на съдебен контрол в рамките на проведеното първоинстанционно производство.

Предвид това съдът прецени, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в това число по отношение на задължителните реквизити на АУАН и НП, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да представляват формални основания за отмяната на санкционния акт.

Атакуваното наказателно постановление е и материалноправно законосъобразно. Фактическата обстановка по извършване на нарушението е правилно изяснена от актосъставителя и административнонаказващия орган. Въз основа кредитираната доказателствена съвкупност се установи безспорно, че с противоправното си бездействие, неизпълнявайки до изтичането на дадения от контролните органи срок /до 11.11.2021 г. включително/, задължителното за изпълнение предписание по спазване на трудовото законодателство - да изплати на М. Д. Д. и В. С. А., съгласно представените ведомости за работна заплата за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за месец октомври 2019 г. и месец ноември 2019 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, в качеството на работодател „Л. Ф.“ ЕООД е осъществило от обективна страна състава на нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ. Нарушението е извършено на 12.11.2021 г., както правилно е посочено в АУАН и НП. То е осъществено чрез бездействие в рамките на предоставения за изпълнение на предписанието срок, след изтичането на който нарушението е налице. Предписанието е било задължително за работодателя, доколкото е дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ и не е било оспорено в законоустановения срок. Следователно е влязло в сила и е произвело правни последици, в който смисъл за дружеството-жалбоподател с възникнало задължението за изпълнението му в указания срок. С оглед на това, доколкото включително в рамките на проведеното първоинстанционно съдебно производство не се доказва изпълнението му, наведените възражения бяха преценени като неоснователни.

Във връзка с последните следва да се допълни, че задължителното предписание по чл 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК - чл. 405, изр. 1 КТ. По делото няма данни за това, предписанието да е било оспорено и/или отменено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването му е влизането в сила, с което се преклудира възможността да се релевира инцидентно неговата незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е

единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписание като основание по чл. 415, ал. 1 КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя. Отрицателна предпоставка за това ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице. След като процесното задължително предписание не е било обжалвано по надлежния ред пред съответния административен съд, то е станало задължително за изпълнение, независимо дали е било правилно или не, като предметът на настоящето производство е органичен до проверката било ли е изпълнено.

Субективната съставомерност на нарушението се презумира, предвид обективния характер на отговорността на юридическите лица.

Не са налице основания за преквалифициране на случая в маловажен по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото от страна на дружеството-жалбоподател не бяха ангажирани доказателства, нарушението да е било отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ.

ПО НАКАЗАНИЕТО:

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ предвижда за процесното нарушение виновното лице да се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Наложена на „Л. Ф.“ ЕООД имуществена санкция е индивидуализирана в минимален размер от 1 500 лв., предвид което обсъждането на обосноваността и справедливостта ѝ е безпредметно, с оглед липсата на възможност за съда да я измени.

Водим от горното, съдът прие, че атакуваното НП е правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила. Основания за отмяната или изменението му не се констатираха. Подадената жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Д „ИТ“ София, съгласно изричното право на такова, регламентирано в разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН. Същата следва да бъде уважена в максималния размер определен съгласно чл. 78. ал. 8 ГПК вр. чл. 37. ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 160 /сто и шестдесет/ лв. за представителството пред настоящата и пред касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2100099/20.12.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ София срещу „Л. Ф.“ ЕООД за нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ, за което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 415, ал. 1 КТ му е наложена

имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лв.

ОСЪЖДА „Л. Ф.“ ЕООД да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда“ София парична сума в размер на 160 /сто и шестдесет/ лв., представляваща юрисконсулско възнаграждение за осъществяването на процесуално представителство пред настоящата и пред касационната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София град, в 14 – дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____